

Generáció és degeneráció – Hol rontjuk el a gyermekeinket?

Írta: Száraz György

Gyermekeink egyre züllöttebb és léhább életet élnek. Elég csak beszélgetni néhány tinédzserrel és könnyen rájöhethetünk, hogy a belső konfliktusaikkal nem tudnak mit kezdeni, hogy fittyet hányanak arra, hogy mi lesz a következménye annak, ha sulis után az első útjuk a kocsmába vezet piáért, egy kevésbé feltűnő helyre spangliért, vagy haza a számítógép elé torzulni. Mintha nem volna motivációja az élethez az új generációk egy jelentős részének. Vajon, hol van a kutya elásva?

Mennyiben vagyunk ezért mi a felelősek? Az egyik kétségtelen különbség az 1990 előtt és után születettek között az, hogy időközben egy hihetetlenül nagy technológiai forradalom zajlott le a világban. Ennek részben az lett a kártékony következménye, hogy a gyerekeket beszippantotta a média, a mobilozás, az Internet és a számítógépes világ adta virtuális tér. Ez lett a kikapcsolódás, az unaloműzés, a kommunikáció, a vásárlás, az ügyintézés és még ki tudja mi minden színtere. Minden gyors, kézre gyártott és elérhető, ki sem kell tenni a lábat otthonról. Ezzel nem csak kényelmesebbé vált az életünk, hanem lustábbá is. A veszélyforrás ebben az, hogy a gyerekeknek később hiányozni fognak bizonyos élettapasztalatok. Például, beszűkülnek, illetve egyoldalúvá válnak a kommunikációs csatornáik, hiszen nem beszélgetnek eleget a családtagok egymással, holott egymás valódi megismerésének, valamint a szellemi és lelki energiák cserélődésének egyik közege az együtt töltött idő: a személyes odafordulás, a hallgatás, a beszélgetés, a bizalom és a tisztelet kiépítése, a közösen eltöltött idő közben szerzett élmények, amelyek majd emlékként tovább élnek bennünk. A másik sajátossága az új generációknak a gátlástalan élvhajászat, amely nyilván csak az erkölcs ellenében

képes növekedni. Drogozni, lógni, hülyülni, színvonaltalanabbnál színvonaltalanabb dolgokban kitombolni magunkat, fitogtatni az erőnket, miközben belül gyengék vagyunk, dicsekedni, kérkedni azzal, amit ajándékba kaptunk, s amiért nem mi dolgoztunk meg, visszaélni a kicsiny hatalmunkkal, ha éppen lehetőség kínálkozik rá – ilyen viselkedést gyakorta tanulhatnak meg egymástól a fiatalok. Új attitűd a „mindent, de azonnal akarok” jellegű gondolkodás.

Sokan, akiknek nincs akaraterejük és kitartásuk, hogy hetente 3-4 alkalommal sportoljanak, úgy oldják ezt meg, hogy drága pénzért térfogatnövelő táplálék-kiegészítő szereket vesznek, s csak simán elfogyasztják, mintha legalábbis sportoltak volna. Ennek valamivel durvább válfaja, amikor nem engedélyezett, feketén árult szereket fecskendeznek be az izmukba, amelyektől gyors növekedést várnak nem számolva a hosszú távú, veszélyes következményekkel. (impotencia, meddőség, vese- és májproblémák, mérgeanyag-felhalmozódás stb.) A gőz kieresztése is egyre extrémebb irányokba megy el. Napi szinten van jelen a füves cigi, a drog, az alkohol és az úgynevezett bulizás, ahol önismeret híján a rossz társaságok pillanatok alatt összeverbuvalódnak és rosszabb esetben nem csak maguk ellen követnek el kisebb-nagyobb bűnöket. Az iskolában persze fáradtan érkeznek a diákok, hiszen a hétvégét, vagy az éjszakát ki kell pihenni valahol. Így az iskolapad is megteszi, csak ne csesztesse őket egy tanár se. Tanulni nem sikk, de ökörködésre mindig marad még egy kis energia a tanóra 90%-ban. A tanár sok mindent nem tehet, hiszen ő is belefárad abba, hogy folyton árral szemben ússzon. A diákoknak pedig jogaik vannak, amelyekkel nem csak élnek, de vissza is élnek. Most jön a legszebb rész: a szülőnek rendszerint halvány fogalma sincs arról, hogy a gyermekével mi történik. Jó esetben hónapok, rosszabb esetben évek múlva derül csak ki számára, hogy gyermek álarcot viselt előtte, amely elfedte valós énjét annak égető problémáival együtt. Ez viszont nem egyszerű éretlenség, neveletlenség, hanem egy családi és társadalmi probléma, amelyre azért nem

szoktunk odafigyelni, mert azt hisszük, hogy ez a mi gyermekeinket nem érinti. Az élet majd vissza fogja igazolni, hogy igazunk volt-e. Mindenesetre a generációk folyamatosan tompulnak, egyre nagyobb szellemi és lelki válságba kerülnek és egyre gyorsuló ütemben degenerálódnak. Így még az érettségi sem több merő formalitásnál, amikor a diák éppen azt mondja (bőfögi) vissza, amit az Nemzeti Alaptanterv megkövetel, s a tanár a szülővel együtt hallani akar.

A diák megteszi muszájból, de azzal a lendülettel perdül is tovább, visszacsöppen az maga realitásába, a kis világába, ahol tovább játszhatja az életét, amíg hagyják. A gyermekekben nem túl sok nyomot hagynak manapság a szülők, pontosabban nem túl sok pozitív nyomot, hiszen az elvárások és a napi problémák a szülőket is kellőképpen lekötik, de higgye el mindenki, hogy azért a gyermekeknek sem könnyű, sőt. Tapasztalat híján nekik később még nagyobb árat kell majd fizetniük azért, hogy mi, szülők, nem törődtünk velük eleget, hogy nem tanítottuk meg őket arra, miként élhetnek minőségi életet, hogyan teremthetnek harmóniát magukban és az életük különféle kihívásai közepette, hogyan oldhatják meg a feladataikat úgy, hogy közben nem teremtenek újabb problémákat, hogyan illeszkedhetnek bele ebbe a könyörtelen és rideg világba, továbbá hogyan tarthatnak lépést a gyorsuló világ változásaival. Vagy lehet, hogy azért nem tudjuk ezeket megtanítani a gyermekeinknek, mert mi sem brillírozunk túlzottan ezeken az életterületeken?